

Lossimouth 10 juli 2014

Rapport från överfart över Nordsjön

Två dygn efter ankomst till Thyborön, fick vi ett väderfönster som vi inte kunde missa. De normalt förhärskande västliga vindarna skulle ge vika för sydliga under flera dagar. DMI förutspådde 6-8 på fredagen, upp till 13 m/s på lördagen. Vi hade varit ombord hos en norrman, som hade varit över Nordsjön flera gånger och vi fick oss till livs, att en Späckhuggare skulle alla omständigheter klara överfarten bättre än dess besättning.

Med nerverna lite utanpå, lämnade vi Thyborön klockan sex. I sol och frisk vind in från tvärs, loggade vi över sex knop och tog kurs på Skottland. Karna med Dr. Bjurstens sjösjukeplåster bakom örat, tog allt med stort lugn; tog sina pass, sov och läste på övrig tid.

Jag var mer på spänn och tog vakt hela natten till lördagen. När morgonen kom, var det ilsket rött i skyn. Red sky in the morning, sailors warning, tänkte jag!

Under lördagen tog vinden i och vi fick medelvindar på 12-14. Enligt Reeds Nautical almanac ska det ge vågor på 3 m. (Det sägs att när man ska beräkna våghöjd, ska man ta upplevd våghöjd och dela med två.)

Karna upptäcker, att det rinner vatten på durken i ruffen. Ingen fara, men några liter har vi tagit in, ett stressmoment. Läckan spåras till luckan i sitt-brunnen, som tätas provisoriskt.

Under lördagen vidtar jag det något klaustrofobiska arrangemanget att stänga alla luckor och med revade segel låta båten med hjälp av vindrodret klara sig själv. Instängda ligger vi och hör hur båten översköljs och kastas runt. I ett mantra säger jag till mig själv; Idag är det Späckhuggarväder, Idag är det Späckhuggarväder...ja idag är det Späckhuggarväder!

(”Idag är det Späckhuggarväder” konstaterades en gång för mig, av konstnären och Späckhuggarkonnäsören Erland Holmström inför kappsegling i styva vindar.)

På eftermiddagen spricker vädret upp, solen kommer fram, det mojar av betydligt och vinden vrider emot. Vi har nu en loggad snitffart på 6,2 kn. Vi seglar in bland oljeriggar och servicefartyg. jag vet inte hur man ska tyda alla varningarna på sjö kortet. ”Håll minst 500 meter ifrån, annars kommer bevakningsbåten” hade norr-mannen sagt.

Vi hör ett anrop på VHF radion till segelbåt i position N 57,...E04,..

My God! det är oss man kallar upp, jag som bara provat min VHF en gång.

Med ansträngd stämma svarar jag på anropet, och får mig till livs, att hålla två sjömils avstånd till ett av fartygen.

Sent på kvällen dör vinden helt och seglen slår i den kraftiga dyningen. In på natten bärgar vi alla segel och driver. Båten rullar våldsamt och kommer ibland i självsvängning av dyningen, saker larmar och skramlar runt i ruffen. Vi har oljeriggar runt om oss, den närmsta på fem sjömils avstånd. Klockan fyra på morgonen tar jag vakt, men somnar utmattad ifrån allt. Klockan åtta flyger jag förvirrad upp, men vi är som tur är fortfarande på avstånd. Vi har fått en stadig bris och sätter kurs igen.

På söndagen går seglingen stadigt, vi gör stadiga fem knop. Sjökläder och kojer är blöta och det är rått ombord. Vi kan sova eller vila med äggklockan på 15 minuter för utkik.

Efter exakt tre dygn, måndag morgon, angör vi Rattary Head. Stärkt av min nyvunna VHF- vana, kallar jag i god tid upp hamnmästaren i Fraserburgh och anmäler vår ankomst. Det var bara gå in och gå fram till tornet. Det torn jag hittade i hamn-skissen, var vid en inre bassäng, det var inte det trafikledningstorn som menades.

På väg in till den inre bassängen, kommer en trälare rakt mot, full back ut i igen. Istället för att bli mottagna som hjältar, blir vi blir utskälda på grovt språk av fiskare och råskinn.